

Sygn. akt: II AKa 375/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SSA Małgorzata Niementowska SSA Mirosław Ziaja
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bielsku-Białej Przemysława Rączki

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 r. sprawy

wnioskodawcy K. S.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej

z dnia 23 maja 2022 roku, sygn. akt III Ko 358/20

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższa kwotę zasądzoną na rzecz K. S. zadośćuczynienia do wysokości 200.000 (dwustu tysięcy) złotych czyli łącznie zasądza na jego rzecz kwotę 266.868,29 zł (dwaście sześćdziesiąt sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem złotych i dwadzieścia dziewięć groszy);
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy K. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków na ustanowienie pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
- stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Mirosław Ziaja

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 375/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt III Ko 358/20

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut z punktu 1 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegającej na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów oraz dokonanie tejże oceny w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, polegającej na przyjęciu, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia jest kwota odpowiednią, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie, zwłaszcza zeznań wnioskodawcy oraz przesłuchania świadka, jak również załączonych dokumentów, prowadzi do konstatacji, że negatywny wpływ pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>wnioskodawcy w zakresie rozmiaru doznanej krzywdy psychicznej przez wnioskodawcę, uczucia niesprawiedliwości, bezpośredniego oddziaływania na sferę zdrowotną wnioskodawcy, jak również wpływ osadzenia na jego dalsze życie uzasadniają zasądzenie pełnej dochodzonej przez wnioskodawcę kwoty tytułem zadośćuczynienia jako odpowiedniej do charakteru i intensywności doznanych przez niego negatywnych przeżyć, cierpień oraz krzywd.</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut nie był zasadny, ponieważ sąd pierwszej instancji przy ocenie materiału dowodowego odnoszącego się do zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz wnioskodawcy nie naruszył przepisu art. 7 k.p.k. normującego zasadę swobodnej sędziowskiej oceny dowodów przeprowadzonych w trakcie postępowania jurysdykcyjnego.</p> <p>Z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika wprost, że ocena dowodów ujawnionych na rozprawie głównej w tym postępowaniu, w zakresie dotyczącym kwestii istotnych dla przyznania i określenia wysokości zadośćuczynienia na rzecz K. S., była całkowicie zgodna z intencjami wnioskodawcy. Sąd I instancji uznał za zasługujące na wiarę w całości zeznania wnioskodawcy K. S., potwierdzając prawdziwość jej relacji o przyczynach jego zatrzymania, aresztowania, a następnie odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od 29 grudnia 1981 r. do wiosny</p>	

1983 r., warunkach, w jakich był w tym czasie pozbawiony wolności, jego sytuacji rodzinnej oraz cierpień i krzywd, jakich na skutek tego doznał. Także w całości dano wiarę zeznaniom świadka J. P., który zgodnie z depozycjami wnioskodawcy opisywał trudne warunki panujące w Zakładzie Karnym w R. w czasie, gdy przebywał tam razem z pozbawionym wolności K. S.. Nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości tej oceny, gdyż w toku postępowania w tej sprawie nie pojawiły się inne dowody wyraźnie sprzeczne czy kwestionujące miarodajność tych dowodów, które sąd meriti uznał za godne wiary. Apelujący nie wskazał również, co do którego z dowodów lub której części dowodu, zwłaszcza z zeznań wnioskodawcy, mającej znaczenie dla zasądzanego zadośćuczynienia, miała nastąpić niewłaściwa ocena przydatności do czynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych. Stwierdzić wręcz trzeba, że niemożliwe było takie wskazanie, skoro wszystkie dowody wnioskowane przez wnioskodawcę w zakresie odnoszącym się do zadośćuczynienia zostały uznane za wiarygodne.

Nieuwzględnienie w przeważającej części żądania wniosku i zasądzenie kwoty zadośćuczynienia w wysokości znacząco niższej niż dochodzona nie było natomiast rezultatem niekorzystnej dla wnioskodawcy oceny materiału dowodowego, do której odnosi się przepis art. 7 k.p.k. Samo bowiem ewentualne wyciągnięcie przez sąd meriti nieprawidłowych wniosków z materiału dowodowego nie należy już do sfery oceny wiarygodności dowodów, którą reguluje rzeczony przepis, a może być rozpatrywane

<p>w kategoriach błędów w ustaleniach faktycznych tudzież naruszenia przepisów materialnoprawnych normujących zasady przyznawania "odpowiedniego" zadośćuczynienia za krzywdę represjonowanego.</p> <p>Nie można było więc stwierdzić obrazy przepisu art. 7 k.p.k. przy ocenie dowodów odnoszących się do przyznanego K. S. (1) zadośćuczynienia za krzywdę i dlatego pierwszy z zarzutów odwoławczych z apelacji pełnomocnika wnioskodawcy nie został uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 775 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omawiany tu zarzut nie został uznany za zasadny, a zatem na jego podstawie nie można było orzec o zmianie bądź o uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w kwestionowanej części.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut z punktu 2 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: braku ustalenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy mających wpływ na wysokość zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy w kontekście jego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>sytuacji po opuszczeniu zakładu karnego, tj. pozostawania przez wnioskodawcę osobą bezrobotną oraz faktycznie bezdomną, a także późniejszej konieczności udania się przez wnioskodawcę na emigrację; które to okoliczności wynikały wprost z bezpodstawnego pozbawienia wnioskodawcy wolności, jak bojownika o niepodległy byt państwa polskiego.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesiony w drugim punkcie apelacji pełnomocnika wnioskodawcy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał polegać na braku poczynienia przez Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej ustaleń niezbędnych dla określenia wysokości przyznawanego zadośćuczynienia poprzez pominięcie w tych ustaleniach szczegółowej sytuacji życiowej K. S. po opuszczeniu przez niego więzienia wiosną 1983 roku, należało uznać za niezasadny. Sąd I instancji poczynił bowiem wystarczające ustalenia, aby stwierdzić, że okoliczności wskazywane w zarzucie, zaistniałe już po odzyskaniu wolności przez wnioskodawcę, nie miały znaczenia dla zasądzanego zadośćuczynienia.</p> <p>Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1693, zwaną dalej: "ustawą lutową") uprawnionemu przysługuje, obok odszkodowania, zadośćuczynienie</p>		

za doznaną krzywdę, ale tylko wynikłą z wykonania orzeczenia lub decyzji, z którymi ustawa lutowa wiąże prawo do finansowej rekompensaty. W tym przypadku była to krzywda związana z wykonaniem kary pozbawienia wolności (na poczet której zaliczono wcześniejsze zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy) orzeczonej wobec K. S. wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z dnia 16 stycznia 1982 r., sygn. akt II K 1/82. Wyrok ten został uchylony w drodze rewizji nadzwyczajnej wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1992 r., sygn. akt III KRN 203/92, a K. S. został uniewinniony, jednakże uprawnienia do odszkodowania i zadośćuczynienia, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, przysługują mu w takiej sytuacji w związku z przepisem art. 11 ust. 1 tejże ustawy.

W ramach niniejszej sprawy sąd I instancji prawidłowo uznał, że nie są krzywdami związanymi z wykonaniem wskazanej powyżej kary pozbawienia wolności niedogodności, jakich doznawał wnioskodawca w okresie już po opuszczeniu więzienia, tj. wskazane w zarzucie pozostawanie bez pracy, trudne warunki mieszkaniowe czy wreszcie udanie się na emigrację. Sytuacja mieszkaniowa K. S. i jego rodziny po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności przez wnioskodawcę była niekorzystna, podobnie jak przed jego zatrzymaniem w dniu 29 grudnia 1981 roku. Z zeznań wnioskodawcy (k. 249) wynikało, że pozostawanie bez zatrudnienia po odzyskaniu wolności w 1983 roku związane było z tym, że poprzedni pracodawca zaproponował mu ponowne zatrudnienie, lecz ze

znacząco niższą stawką płacowego zaszeregowania, wobec czego K. S. się na to nie zgodził i nie podjął pracy. Z tych wyjaśnień wynikało też, że został wcześniej dyscyplinarnie zwolniony przez pracodawcę, lecz jednocześnie zaznaczał, że w okresie od wprowadzenia stanu wojennego do zatrzymania w dniu 29 grudnia 1989 r. nie wrócił do pracy i ukrywał się u różnych osób. To zwolnienie należy zatem wiązać nie z faktem odbywania kary pozbawienia wolności, lecz z prowadzeniem przez wnioskodawcę działalności związkowej i niepodległościowej, oczywiście chlubnej, nie przerwanej w momencie wprowadzenia w Polsce stanu wojennego. Z zeznań K. S. wynikało też, że decyzję o emigracji podjął dlatego, że był po opuszczeniu więzienia śledzony i nie mógł podjąć przyzwoicie wynagradzanego zatrudnienia. Wszystko to przemawia za zasadnością uznania, że nawet gdyby nie była wykonywana wobec niego kara pozbawienia wolności, krzywdy związane z którą podlegają rekompensacie w trybie ustawy lutowej, to i tak ze względu na swoją prowadzoną patriotyczną działalność związkową, której nie zamierzał przerywać w czasie stanu wojennego, K. S. doznawałby ze strony ówczesnych komunistycznych władz szykan czyniących jego sytuację życiową trudną i skłaniającą do podjęcia decyzji o emigracji. W orzecznictwie sądowym trafnie wskazywano już (np. wyrok S.A. w Katowicach z dnia 28 maja 2009 r., sygn. II AKa 138/09, LEX nr 553857, postanowienia S.N.: z dnia 17 października 2012 r., sygn. IV KK 212/12, LEX nr 1226741, z dnia 5 marca 2020 r., sygn. IV KK 632/19, LEX nr 3168942 czy z dnia 7 października 2021

r., sygn. IV KK 376/21, LEX nr 3342048), że na podstawie przepisu art. 8 ust. 1 ustawy lutowej rekompensuje się szkody i krzywdy wynikające wyłącznie z wykonania unieważnionego lub uchylonego orzeczenia, natomiast poza odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa w tym trybie pozostają inne przejawy represji za działalność związaną z walką o niepodległy byt Państwa Polskiego, takie jak zwolnienie z pracy, czy zmuszenie przez pracodawcę do przejścia na gorzej płatne stanowisko tudzież wymuszenie udania się na emigrację. Pogląd ten zachowuje aktualność i w realiach niniejszej sprawy należało przyznać rację sądowi meriti, że przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia nie uwzględnił sytuacji mieszkaniowej, dotyczącej zatrudnienia i podjęcia decyzji przez K. S. o emigracji, które wystąpiły po opuszczeniu przez wnioskodawcę jednostki penitencjarnej w końcowych dniach marca 1983 r. jako irrelevantnych dla zasądzanego zadośćuczynienia.

Z tych wszystkich względów omawiany zarzut odwoławczy uznano za niezasadny.

Wniosek

O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 775 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd II instancji nie podzielił twierdzeń zawartych w rozpatrywanym tu zarzucie, wobec czego nie miał podstaw do zmiany albo uchylenia zaskarżonego wyroku w objętym zarzutem zakresie.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut z punktu 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegającej na przekroczeniu zasad swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów oraz dokonanie tejże oceny w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, polegającej na przyjęciu, iż wnioskodawcy nie należy się odszkodowanie za utracone przez niego mieszkanie spółdzielcze w sytuacji, w której wnioskodawca oczekiwał na tego typu mieszkanie przed osadzeniem oraz według jego wiedzy i świadomości miał je zagwarantowane a sam fakt braku otrzymania mieszkania wyniknął bezpośrednio z osadzenia wnioskodawcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ten zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie z następujących powodów.</p> <p>Przede wszystkim należy podkreślić, że nieuprawnione jest zawarte w zarzucie stwierdzenie, jakoby przez wnioskodawcę zostało utracone</p>		

mieszkanie spółdzielcze, gdyż bezsporne było i wynikało to też wprost z zeznań K. S., że przed zatrzymaniem, aresztowaniem i osadzeniem w więzieniu, jak również w późniejszym okresie, nie uzyskał on jeszcze ówczesnego prawa do lokalu spółdzielczego, a jedynie dysponował wkładem do spółdzielni mieszkaniowej, który został mu zresztą zwrócony przed udaniem się przez niego na emigrację. Nie mógł zatem na skutek tymczasowego aresztowania utracić czegoś, czego nie posiadał, zatem kwestii dotyczącej lokalu mieszkalnego nie można w tym przypadku ujmować w kategoriach poniesionej straty (damnum emergens).

Nieuzyskanie prawa do mieszkania spółdzielczego mogło być rozpatrywane jedynie jako element szkody w postaci tzw. *lucrum cessans* (utraconych korzyści), do czego jednak nie było uzasadnionych podstaw w tym przypadku.

Sąd *meriti* dał w całości wiarę zeznaniom wnioskodawcy, w tym także co do jego przeświadczenia, że rzeczzone mieszkanie dla siebie i swojej rodziny by uzyskał. Takie subiektywne przekonanie nie było jednak wystarczające dla uznania za udowodnione, iż rzeczywiście do uzyskania mieszkania przez K. S. i jego najbliższych doszłoby, gdyby nie został pozbawiony wolności. Wszakże po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, do czasu wyjazdu z kraju, takiego mieszkania mu nie przydzielono, a ponadto powszechnie wiadomo, że w tamtych czasach na uzyskanie mieszkania oczekiwało się długie lata bez żadnej gwarancji jego otrzymania w bliskim, rozsądnym terminie (patrz np. opracowanie na stronie: <https://forsal.pl/>

artykuly/1038712,ile-czekalismy-na-prl-owskie-mieszkanie.html).

Same nie poparte niczym innym ustne zapewnienia wnioskodawcy, że mieszkanie by otrzymał w przypadku przebywania na wolności, nie mogły być podstawą miarodajnych ustaleń faktycznych w tym zakresie, tym bardziej, że K. S. nie należał do osób uprzywilejowanych w warunkach PRL, a po wprowadzeniu stanu wojennego, wzięwszy pod uwagę, że był aktywnym działaczem niezależnych związków zawodowych, jego szanse na rychłe uzyskanie przydziału mieszkania znacząco malały. Okoliczność tę można byłoby uznać za należycie wykazaną tylko wtedy, gdyby wnioskodawca uzyskał już decyzję o przydziale prawa do spółdzielczego lokalu, a nie należał jedynie do wielomilionowej rzeszy oczekujących. Tak jednak w rozpatrywanym przypadku nie było.

Słusznie więc sąd I instancji uznał okoliczność nieuzyskania przez wnioskodawcę prawa do mieszkania spółdzielczego za nieudowodnioną, natomiast ocena dowodów w tym zakresie, obejmująca też danie wiary co do zasady zeznaniom wnioskodawcy, była prawidłowa i pozostawała w zgodzie ze wskazaniami płynącymi z doświadczenia życiowego, wobec czego nie naruszała przepisu art. 7 k.p.k. Dlatego omawiany zarzut odwoławczy został uznany przez sąd II instancji za niezasadny.

Wniosek

O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 160 000 zł tytułem dalszego

zasadny

częściowo zasadny

<p>odszkodowania, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie przychyłono się do zarzutu odwoławczego, wobec czego nie było podstaw do uwzględnienia opartych na nim wniosków odwoławczych.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut z punktu 4 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż zasądzona zaskarżanym wyrokiem na rzecz wnioskodawcy suma zadośćuczynienia jest odpowiednia i adekwatna oraz uwzględnia wszelkie istotne okoliczności i aspekty sprawy dotyczące pozbawiania wnioskodawcy wolności, w sytuacji, w której zdaniem wnioskodawcy prawidłowe ustalenia winny prowadzić do wniosku, iż zasądzona suma zadośćuczynienia powinna być znacząco wyższa (zgodnie ze stanowiskiem wnioskodawcy w tym zakresie) a przyznane wnioskodawcy zadośćuczynienie w łącznej sumie 150 000 zł należy uznać za kwotę niewystarczającą czy wręcz rażąco niską, a zatem względy słuszności przemawiają za zasądzeniem uzupełniającej sumy tytułem zadośćuczynienia na podstawie ustawy lutowej zgodnie z postulatami wnioskodawcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd odwoławczy uznał ten zarzut za częściowo zasadny, stwierdzając, że nie wszystkie czynniki, które w tym przypadku wpływały na wysokość zasądanego zadośćuczynienia, zostały we właściwym stopniu uwzględnione, przez co zasądzonej kwoty nie można było uznać za odpowiednią do rozmiaru krzywd doznanych przez wnioskodawcę. Jednakże nie można było przy tym przyjąć, aby rozległość krzywd i cierpień, których doświadczył K. S. począwszy od zatrzymania w dniu 29 grudnia 1981 r. do zwolnienia z zakładu karnego w końcu marca 1983 r. uzasadniała przyznanie mu zadośćuczynienia w kwocie tak wysokiej, jak żądana we wniosku i podwyższonej jeszcze w piśmie procesowym z dnia 5 kwietnia 2022 r., tj. sięgającej łącznie z zadośćuczynieniem przyznanym w przeszłości kwoty 900.000 zł.</p> <p>Jak prawidłowo przyjął sąd I instancji, zadośćuczynienie orzekane na podstawie przepisu art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, powinno być "odpowiednie" do stopnia podlegających rekompensacie niematerialnych krzywd doznanych przez uprawnionego. Określenie stosownej wysokości zadośćuczynienia jest w znacznej mierze uzależnione od uznania orzekającego sądu, jednak winno być oparte na zindywidualizowanych kryteriach, wynikających z materiału dowodowego sprawy, przyjmowanych w następstwie rozważenia wszystkich jej istotnych</p>	

okoliczności (tak trafnie przyjął m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 lipca 2021 r., IV KK 135/21, LEX nr 3241999).

W pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (na stronach 9-13) sąd I instancji wskazał kryteria i indywidualne okoliczności dotyczące K. S., które uwzględniał przy określaniu wysokości zasądanego zadośćuczynienia. Brał więc sąd meriti pod uwagę okres pozbawienia wolności represjonowanego, jego bardzo trudną sytuację rodzinną, tj. fakt, że w momencie zatrzymania miał małe, trzyletnie dziecko a żona była w zaawansowanej ciąży, ciężką sytuację bytową w jednostkach, w których wnioskodawca przebywał, będąc pozbawionym wolności, a także doznane wówczas dolegliwości zdrowotne i ich następstwa w późniejszym okresie.

Wśród tych okoliczności nie zostały jednak, w ocenie sądu odwoławczego, należycie uwzględnione dodatkowe dotkliwe cierpienia psychiczne, związane z wyjątkową sytuacją rodzinną wnioskodawcy, a zwłaszcza z faktem, że nie mógł on troszczyć się o swoją rodzinę w czasie narodzin drugiego dziecka, którego, nie licząc jednych krótkich odwiedzin w zakładzie karnym, nie widział przez cały pierwszy rok jego życia, nie uczestniczył w jego chrzcie, nie mógł opiekować się żoną w okresie połogu, a w izolacji więziennej pozostawał w niepewności o dalsze losy swojej najbliższej rodziny. Te aspekty cierpień natury psychicznej nie zostały w odpowiednim stopniu wzięte pod uwagę przez sąd meriti, co oznaczało, że przyznana suma zadośćuczynienia nie mogła zostać uznana za

odpowiednią i w istocie doszło do błędnych ustaleń faktycznych co do rozmiaru krzywdy, której rekompensatę miało stanowić finansowe zadośćuczynienie.

Sąd II instancji uznał więc, że celem należytego uwzględnienia wszystkich aspektów doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, w tym wskazanych cierpień moralnych, zasądzona suma zadośćuczynienia powinna być nieco wyższa, wobec czego podwyższono kwotę przyznanego zadośćuczynienia do 200.000,- złotych, wliczając w to zasądzone już we wcześniejszym postępowaniu zadośćuczynienie w kwocie 25.000,- złotych.

Nie znajdowało natomiast uzasadnienia podwyższenie kwoty orzeczanego zadośćuczynienia do łącznej sumy 900.000,- złotych. Nie odpowiadałoby to rzeczywistym rozmiarom krzywd oraz cierpień K. S. i - jak trafnie wskazał sąd I instancji - mogłoby prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wnioskodawcy, nieadekwatnego do okoliczności tej sprawy. Wypada także zauważyć, że K. S. nie doznawał w czasie pozbawienia wolności żadnych szykan czy nieprzyjemności ze strony współosadzonych, w tym pospolitych przestępców, którzy, poznawszy przyczyny jego osadzenia, byli do niego zazwyczaj życzliwie nastawieni.

Wszystko to decydowało o jedynie częściowej zasadności rozpatrywanego zarzutu i dlatego tylko we wskazanej części został on uwzględniony.

Wniosek

<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 775 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przedstawionych powyżej powodów sąd odwoławczy uznał za zasadną zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zasądzonego zadośćuczynienia poprzez jego podwyższenie do sumy 200.000,- złotych, nie znajdując wystarczających podstaw do przyznania zadośćuczynienia w wyższej kwocie.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut z punktu 5 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na ustaleniu, że nie ma przesłanek do przyjęcia, że wnioskodawca poniósł szkodę materialną pozostającą w bezpośrednim związku przyczynowym z niesłusznym pozbawieniem wolności, w sytuacji, w której szkoda ta została wykazana przez wnioskodawcę i dotyczyła utraty i pozbawienia go przyznanego mu mieszkania spółdzielczego, na które wnioskodawca oczekiwał przed osadzeniem oraz według jego wiedzy i świadomości miał je zagwarantowane a sam fakt braku otrzymania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>mieszkania wyniknął bezpośrednio z osadzenia wnioskodawcy; podczas gdy powyższe ustalenia wskazują, iż zdarzenie jakim było niesłuszne pozbawienie wolności jako przyczyna szkody jest powiązane ze szkodą bezpośrednim związkiem przyczynowym, a zatem związek przyczynowy wyraża się tym, że bez danego zdarzenia szkoda by nie wystąpiła.</p>	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Przytoczony powyżej zarzut trzeba uznać za całkowicie bezzasadny.</p> <p>Argumentację przemawiającą przeciwko uwzględnieniu tego zarzutu przedstawiono już w punkcie 3.3 formularza niniejszego uzasadnienia i aby uniknąć powieżeń należy do niej w tym miejscu odesłać. Powtórzyć jedynie wypada, że prawo do lokalu spółdzielczego nie zostało wnioskodawcy przyznane - nie została wydana żadna decyzja w tym przedmiocie, a subiektywne przeświadczenia wnioskodawcy, że takie prawo by uzyskał, nie może być uznane za wykazanie tego faktu w sytuacji, gdy w tamtych czasach perspektywa uzyskania prawa do mieszkania była niepewna i odległa, wiążąca się z długoletnim okresem oczekiwania. Należy zwrócić przy tym uwagę na kolejną istotną okoliczność. W dniu 13 grudnia 1981 r. wprowadzono w Polsce stan wojenny, natomiast z zeznań samego wnioskodawcy wynikało, że nie zaprzestał on wówczas prowadzenia działalności związkowej w niezależnej od komunistycznej władzy organizacji związkowej - NSZZ "Solidarność" i dlatego ukrywał się przed władzami</p>		

aż do dnia 29 grudnia 1981 r., kiedy został zatrzymany, a następnie aresztowany i skazany za tę działalność niezgodną z restrykcyjnymi przepisami dekretu o stanie wojennym. Jednocześnie wobec takiej postawy po wprowadzeniu stanu wojennego został on dyscyplinarnie zwolniony z zakładu pracy - Fabryki (...) w B. - z powodu "niezaprzestania działalności związkowej w czasie trwania stanu wojennego" (dokumenty pracownicze wnioskodawcy - k. 313). W zaistniałych okolicznościach, tj. wprowadzenia stanu wojennego, kontynuowania działalności związkowej przez wnioskodawcę i jego ukrywania się przed władzami, nie było faktycznie możliwości, aby przydzielono mu mieszkanie spółdzielcze, nawet gdyby rzeczywiście, według wcześniejszych oczekiwań, miał je wkrótce uzyskać. Ta faktyczna niemożność powiązana była z powiązaniem przyczynowym nie tyle z pozbawieniem wnioskodawcy wolności w toku postępowania karnego zakończonego wyrokiem skazującym go na karę pozbawienia wolności, którą odbywał wraz ze stosownym zaliczeniem zatrzymania i aresztu w okresie od 29 grudnia 1981 r. do 31 marca 1983 r., ile z sytuacją polityczną - stanem wojennym - oraz przyjętą wówczas, niewątpliwie zasługującą na najwyższe uznanie, postawą K. S., tj. kontynuacją działalności w niezależnym związku zawodowym. Jak już sygnalizowano, na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej rekompensacie podlegają wyłącznie szkody wynikające z wykonania decyzji czy orzeczenia - w tym wypadku wyroku Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z dnia 16 stycznia 1982 r.,

<p>sygn. II K 1/82, a nie wszelkie represje związane z działalnością niepodległościową wnioskodawcy, więc także i z tego względu kwestia mieszkania nieprzyznanego wnioskodawcy nie mogła stanowić elementu szkody, za którą przysługiwałoby odszkodowanie w tej sprawie.</p> <p>Nie można więc było stwierdzić, aby sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, ustalając, że wnioskodawcy nie należy się w ramach niniejszego postępowania odszkodowanie za nieuzyskanie prawa do spółdzielczego mieszkania. Dlatego omawiany zarzut nie został uwzględniony.</p>		
Wniosek		
<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 160 000 zł tytułem dalszego odszkodowania, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Uznanie zarzutu odwoławczego za niezasadny spowodowało niemożność uwzględnienia na jego podstawie formułowanych alternatywnie w apelacji wniosków odwoławczych.		
3.6.	<p>Zarzut z punktu 6 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: obrazy prawa materialnego, a to art. 514 k.c. w zw. z art. 8 i 11 ustawy</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1, 2 k.c. i 448 k.c. mającą istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie wyrażonych w nim zasad ustalania zadośćuczynienia przez zasądzenie rażąco niskiej kwoty tytułem zadośćuczynienia w sytuacji, w której jest ona nieadekwatna (zbyt mała) w stosunku do ustalonej krzywdy oraz doznanych przez wnioskodawcę negatywnych przeżyć, cierpień i krzywd.</p> <p>Zarzut z punktu 7 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: obraży prawa materialnego, a to art. 514 k.c. w zw. z art. 8 i 11 ustawy z dnia 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w zw. z art. 445 § 1 k.c. i 361 k.c. mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez przyjęcie przez sąd I instancji, iż ustalona na rzecz wnioskodawcy kwota tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia, podczas gdy wnioskodawca wykazał, że stopień naruszeń określonych dóbr osobistych był tak dolegliwy i daleko idący w jego sferze osobistej i zdrowotnej, że zasądzone zadośćuczynienie jest zbyt niskie w kontekście stopnia doznanych krzywd i cierpień.</p>	
<p>Zwiąźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy uznał za celowe łączne odniesienie się do obu przytoczonych powyżej zarzutów</p>		

odwoławczych ze względu na ich zbieżność przedmiotową, wzajemne ząębienie się i oparcie ich na podobnej argumentacji.

Do zadośćuczynienia orzkanego na podstawie przepisu art. 8 ust. 1 ustawy lutowej, stosowanego w rozpatrywanym przypadku w związku z art. 11 ust. 1 teże ustawy, poprzez odesłania zawarte w przepisach art. 8 ust. 3 ustawy lutowej oraz w art. 558 k.p.k. odnoszą się zasady określania wysokości zadośćuczynienia zawarte w materialnoprawnych przepisach prawa cywilnego, tj. w przepisach art. 445 § 1 i § 2 k.c. Sam art. 8 ust. 1 ustawy lutowej nie przewiduje bowiem żadnych szczególnych kryteriów służących ustaleniu wysokości zadośćuczynienia w konkretnym przypadku. Z kolei przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi, że zasądzona suma ma być "odpowiednia", co oznacza, że nie może mieć ona charakteru symbolicznego, lecz powinna odzwierciedlać rzeczywiście doznaną krzywdę i służyć jej zrekompensowaniu, zaś określenie takiej sumy, z uwagi na szacunkowy charakter zadośćuczynienia za krzywdę, której ze swej istoty nie da się dokładnie oszacować finansowo, należy w każdej konkretnej sprawie do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (tak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 października 2019 r., III KK 289/19, LEX nr 3364124). W przypadku rozpatrywanej w tym postępowaniu krzywdy doznanej przez K. S., z przyczyn przedstawionych już w punkcie 3.4 niniejszego uzasadnienia należało uznać, że zasądzona przez sąd I instancji suma zadośćuczynienia nie była odpowiednia w myśl powołanych

wyżej przepisów, gdyż nie w pełni uwzględniała rozmiary cierpień psychicznych doznanych przez wnioskodawcę w czasie pozbawienia wolności, zwłaszcza związane z jego wyjątkową sytuacją rodzinną - narodzinami córki w czasie gdy przebywał w więzieniu i ponad rocznym odseparowaniem od najbliższej rodziny w tym newralgicznym dla niego czasie. Dlatego sąd odwoławczy przyjął, że zadośćuczynienie zasądzone na rzecz K. S. w tym postępowaniu powinno być nieco wyższe i wynosić 200.000,- złotych - łącznie z kwotą wcześniej przyznaną w postępowaniu, które wznowiono na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt II AKo 109/20.

Nie można było natomiast potwierdzić, aby doszło do naruszenia przywołanego omyłkowo w wymienionych wyżej punktach apelacji przepisu art. 514 k.c. (dotyczącego cesji wierzytelności), czy też artykułu 415 k.c., o który zapewne chodziło apelującemu. Odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa nie opiera się bowiem w tym przypadku na ujętej w art. 415 k.c. zasadzie winy, tylko powinna być wywodzona raczej z art. 417¹ § 2 k.c. odnoszącego się do odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia, lecz przywoływanie tego przepisu o charakterze ogólnym nie było potrzebne wobec znajdujących tu zastosowanie kształtujących odpowiedzialność Skarbu Państwa przepisów szczególnych, tj. wspomnianych unormowań z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej.

<p>Dlatego z przedstawionych powodów uznano ten zarzut za zasadny w części podnoszącej, że zasądzona w I instancji kwota zadośćuczynienia na rzecz K. S. była zbyt niska, a przez to nie okazała się "odpowiednia" w rozumieniu przepisów art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w zw. z art. 445 § 1 i 2 k.c., a także w związku z art. 448 k.c. wymagającym zasądzenia odpowiedniej sumy zadośćuczynienia za krzywdę polegającą na naruszeniu dóbr osobistych osoby pokrzywdzonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 775 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów przedstawionych przy omawianiu tego zarzutu sąd odwoławczy uznał za zasadne podwyższenie kwoty zasądzonego zadośćuczynienia, lecz tylko do sumy 200.000,- złotych, uznając, że ta kwota odpowiednia jest do rozmiaru krzywd doznanych przez wnioskodawcę na skutek zatrzymania, aresztowania i odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z dnia z dnia 16 stycznia 1982 r., sygn.</p>		

II K 1/82, uchylonym następnie w wyniku rewizji nadzwyczajnej.		
3.7.	<p>Zarzut z punktu 8 apelacji pełnomocnika wnioskodawcy: naruszenia prawa materialnego, a to art. 415 k.c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż szkoda majątkowa wynikła na skutek bezprawnego pozbawienia wolności ograniczyła się do wysokości utraconych zarobków oraz poniesionych kosztów postępowania karnego, podczas gdy wnioskodawca na skutek zastosowania represji został pozbawiony również prawa i własności mieszkania spółdzielczego, na które wnioskodawca oczekiwał przed osadzeniem oraz według jego wiedzy i świadomości miał je zagwarantowane a sam fakt braku otrzymania mieszkania wyniknął bezpośrednio z osadzenia wnioskodawcy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut został uznany za bezzasadny, gdyż sąd I instancji prawidłowo, nie naruszając przepisów prawa materialnego, w tym także wskazanych w zarzucie, uznał, że nie było podstaw do przyjęcia, iż w skład szkody, jaką poniósł K. S. w rezultacie niesłusznego pozbawienia go wolności w okresie od 29 grudnia 1981 r. do 31 marca 1983 r., mogła wchodzić jakaś wartość majątkowa związana z nieprzyznanym mu mieszkaniem spółdzielczym, którego oczekiwał.</p>		

Szczegółowe rozważania w tym zakresie przedstawiono już powyżej w punktach 3.3 i 3.5, do których trzeba tu w całości odesłać.

Dodać przy tym wypada, że nie doszło w tej sprawie do naruszenia przywoływanych przez pełnomocnika przepisów prawa materialnego tj. art. 361 § 1 i 2 Kodeksu cywilnego. Trafnie bowiem sąd meriti uznał, że nie został udowodniony w toku niniejszego postępowania adekwatny związek przyczynowy pomiędzy uznanym ostatecznie za bezprawne zatrzymaniem, aresztowaniem i osadzeniem wnioskodawcy w zakładzie karnym celem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej z dnia z dnia 16 stycznia 1982 r., sygn. II K 1/82, a nieuzyskaniem przez K. S. prawa do spółdzielczego mieszkania. Nie został spełniony wstępny warunek sine qua non, niezbędny dla przyjęcia takiego związku przyczynowego, tj. jak o tym była mowa w rozważaniach przedstawionych w punkcie 3.5, nie można było stwierdzić, że gdyby wnioskodawca nie został pozbawiony wolności począwszy od 29 grudnia 1981 r., to z pewnością takie mieszkanie by uzyskał. Samo subiektywne przeświadczenie wnioskodawcy o tym, że takie mieszkanie by otrzymał, nie było w tym przypadku dowodem wystarczającym, zważywszy na sytuację gospodarczą i polityczną kraju w tamtym okresie w połączeniu z postawą wnioskodawcy, tj. kontynuowaniem działalności opozycyjnej w czasie stanu wojennego i ukrywaniem się przed ówczesnymi organami władzy, co czyniło nierealnym przydzielenie

mu mieszkania, jeśliby nie został aresztowany. Nie można więc było stwierdzić, że prawo do mieszkania spółdzielczego stanowić miałyby utraconą korzyść w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. wchodzącą w skład odszkodowania orzeczanego w trybie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w rozpatrywanym przypadku.

Na marginesie wypada jeszcze zauważyć, że apelujący bezpodstawnie w zarzucie posługuje się pojęciem własności mieszkania spółdzielczego, nieznanym porządkowi prawnemu istniejącemu w latach 1981-1983, a także przecenia wartość majątkową prawa do spółdzielczego mieszkania przydzielanego w tamtym okresie. Oczekujący na mieszkanie członek spółdzielni mieszkaniowej uzyskiwał co do zasady z chwilą przydziału mu mieszkania jedynie lokatorskie prawo do lokalu spółdzielczego, o którym była mowa w art. 218 i nast. ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30 poz. 210) i był jedynie przez cały czas członkostwa w spółdzielni właścicielem wkładu wniesionego przez siebie do spółdzielni, który jak wspomiano wnioskodawcy został zwrócony przed udaniem się przezeń na emigrację. Prawa lokatorskiego do mieszkania spółdzielczego, jeśliby zostało przydzielone, wnioskodawca nie mógł zbyć i nie podlegało ono dziedziczeniu. Uzyskanie natomiast własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, o którym była mowa w art. 223 i nast. Prawa spółdzielczego wymagało uiszczenia znacznie wyższego wkładu, odpowiadającego kosztowi wybudowania mieszkania i nie ma podstaw do twierdzenia, aby

<p>wnioskodawca oczekiwał właśnie na takie prawo własnościowe.</p> <p>Niemniej jednak, jak wcześniej wskazano, K. S. w chwili pozbawienia go wolności w związku z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, przysługiwała jedynie ekspektatywa przyznania lokatorskiego prawa do lokalu spółdzielczego, której nie został pozbawiony na skutek wykonania wyroku stanowiącego represję podlegającą rekompensacie w trybie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej w tym postępowaniu.</p> <p>Z tych wszystkich powodów zarzut nie został uwzględniony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy dalszej kwoty 160 000 zł tytułem dalszego odszkodowania, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut odwoławczy nie został uznany za zasadny i dlatego sformułowane w apelacji wnioski odwoławcze powiązane z tym zarzutem nie mogły zostać uwzględnione.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok sądu I instancji został utrzymany w mocy w zakresie pozostałym poza dokonaną zmianą.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nie stwierdzono zasadności zarzutów odwoławczych w zakresie dalej idącym niż opowiadająca zmianie punktu 1 zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy w części dotyczącej zadośćuczynienia, a ponadto brak było okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, wywołujących konieczność zmiany bądź uchylecia kwestionowanego orzeczenia w dalszej części.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmieniono zaskarżony wyrok w jego punkcie 1, podwyższając kwotę zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz wnioskodawcy do 200.000,- złotych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody tej zmiany zostały przedstawione w punktach 3.4 i 3.6 niniejszego uzasadnienia.	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

3	Zgodnie z przepisem art. 13 ustawy lutowej, koszty postępowania w sprawach objętych ustawą, w tym z tytułu ustanowienia pełnomocnika, ponosi Skarb Państwa. Dlatego zasądzono na rzecz wnioskodawcy od Skarbu Państwa koszty ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu przed sądem II instancji, których wysokość określono w oparciu o przepis § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800, z późn. zm.).
4	Stwierdzono, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa w myśl przywołanego wyżej przepisu art. 13 ustawy lutowej.
7. PODPIS	
S.S.A. Małgorzata Niementowska S.S.A. Robert Kirejew S.S.A. Mirosław Ziaja	

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Wnioskodawca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zaskarżony wyrok w zakresie oddalającym wniosek o zadośćuczynienie ponad zasądzoną kwotę 150.000 zł oraz w zakresie oddalającym wniosek o odszkodowanie ponad zasądzoną kwotę 66.868,29 złotych.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana